

РЕШЕНИЕ

гр. София, г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 13.04.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **7704** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 40, ал. 1 и следващите от Закона за достъп до обществена информация /ЗДОИ/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на „Б.” О. с адрес за призоваване: гр. С., ул. „Екзарх Й” № 15, . 3, офис 7 срещу Заповед № РД-16-1022/03.09.2010 г. на Главния С. на М. на И. Е. и Т. /МИЕТ/, с която на оспорващия е отказан достъп до обществена информация.

В жалбата, от съда се иска оспорения отказ да бъде обявен за нищожен. Твърди се, че Главният С. на МИЕТ не е лице, което по силата на чл. 28, ал. 2 от ЗДОИ, е оправомощено да вземе решение за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до исканата обществена информация, предвид липсата на изрично упълномощаване от компетентния за това орган, в лицето на Министъра на ИЕТ. Алтернативно оспорващият счита, че отказът следва да бъде отменен. Инвокират се доводи за това, че след като не съхранява исканата информация, на основание чл. 32 от ЗДОИ, ответникът е следвало да я препрати към органа, който я съхранява. Посочено е, че от акта не става ясно защо е искано съгласието на лицето Н З и по какъв начин исканата информация засяга неговите интереси. В проведеното по делото открито заседание, оспорващият, чрез адвокат К поддържа жалбата, като развива подробно съображенията си в писмен вид.

Ответникът по оспорването, в лицето на Главния С. на М. на И. Е. и Т. не се явява.

Пълномощникът му Кадиева оспорва жалбата. Въпреки дадения от съда срок, същата не представя писмени бележки.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че със заявление вх. № 94-В-108/17.08.2010 г. „Б.” О. е поискало от МИЕТ достъп до обществена информация чрез предоставяне на копия /хартинен носител/ от следните документи: Протокол на приемателна комисия от 28.10.1977 г. и Протокол на приемателна комисия от 11.10.1979 г. одобрени от Министерство на външната търговия, заедно с екзекутивната документация, приложена към тях, Заповед № 25 от 30.11.1990 г. на министъра на търговията и услугите, заедно с приложения от 1 до 50, с която е преобразувана ДФ „Мототехника” в държавни фирми, Заповед № РД-21-15 от 05.02.1993 г. на министъра на търговията, Заповед № РД-21-118 от 06.07.1993 г. на министъра на търговията, Конкурсната документация и договора за продажба чрез конкурс на автосервиз „Дружба”, обособена част от имуществото на ДФ „Дружба –авто”, гр. С.. Към заявлението е приложен нотариален акт № 59, том III, рег. № 4536 от 2008 г., видно, от който, „Б.” О. е закупило от „Атекс” ОАД, Р Федерация, двуетажна сграда – комплекс – технико-търговски център, находящ се в гр. С., район И, съставляващо УПИ ХIII, кв. 1 по плана на регулационния план на град С..

Разглеждайки направеното заявление, административният орган е намерил, че са налице предпоставките на чл. 37, ал. 1, т. 2 от ЗДОИ, т.е. че ще бъдат засегнати интересите на трето лице, поради което с писмо изх. № 94-В-108 от 27.08.2010 г. е поискал съгласието на Н Д З. В писмото последният е посочен като собственик на автосервиз „Дружба”.

С писмо рег. № 94-В-108/30.08.2010 г. Н З е уведомил МИЕТ, че не дава съгласието си за предоставяне на исканата информация, изтъквайки като мотив, че „Б.” О. няма интерес от нея.

Вземайки предвид събраните доказателства, Главният С. на МИЕТ е счел, че не са налице визираните в ЗДОИ материално-правни предпоставки, поради което е издал оспорената Заповед № РД-16-1022/03.09.2010 г.

Към преписката е приложена Заповед № РД-16-839/12.07.2010 г. на Министъра на ИЕТ. **Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав**, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: В оспорената заповед не е посочено, пред в какъв срок тя може да се обжалва, поради което следва да се приеме, че е налице хипотезата на чл. 140, ал. 1 от АПК, т.е. подадената на 23.09.2010 г. /вх. № 94-В-108/ жалба е в двумесечния преклузивен срок по чл. 140, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, с който се засягат негов законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

Правото на всеки български гражданин да търси информация е конституционно гарантирано с разпоредбата на чл. 41, ал. 1 от Конституцията на Република Б. То е

предоставено на всички, като ограничаването му се извършва само в случаи, когато информацията представлява държавна или друга защитена от закона тайна, за която съществуват предвидени от закона основания за опазването ѝ, или се засягат чужди права - ал. 2 на чл. 41 от Конституцията.

Това конституционно защитено право на всеки да търси и получава информация е регламентирано и в разпоредбата на чл. 4, ал. 1 от ЗДОИ, съгласно която „всеки гражданин на Република Б има право на достъп до обществена информация при условията и по реда, определени в този закон, освен ако в друг закон е предвиден специален ред за търсене, получаване и разпространяване на такава информация”. В чл. 7, ал. 1 от ЗДОИ са визирани хипотезите, в които достъпът до обществена информация може да бъде ограничен и това ще се извърши в случаи, когато тя представлява държавна или друга защитена от закона тайна в случаите, предвидени със закон. Ограничение до достъпа до обществена информация е предвидено и с разпоредбата на чл. 37 от ЗДОИ.

На първо място следва да се отбележи, че съдът намира за неоснователен наведения от оспорващия довод за нищожност на оспорения акт. Вярно е, че по силата на чл. 28, ал. 2 от ЗДОИ, компетентните органи или изрично определени от тях лица вземат решение за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до исканата обществена информация и уведомяват писмено заявителя за своето решение. В разглеждания случай е безспорно, че Министърът на ИЕТ има право да постанови решение във връзка с направеното искане. По определение от чл. 3, ал. 1 от ЗДОИ, във връзка с чл. 3, ал. 1 от Устройствения правилник на М. на И. Е. и Т., приет с ПМС № 268 от 12.11.2009 г., министърът на И. Е. и Т. е задълженият субект, който е длъжен при поискване да осигури достъп до обществената информация, която се създава и съхранява в МИЕТ и няма ограничения по закон за предоставянето ѝ. Той е в правото си да прехвърли /делегира/ тези свои правомощия на друго лице с нарочен писмен акт. От приложената административна заповед № РД-16-839 от 12.07.2010 г. на министъра на ИЕТ се установява, че на главния С. на М. е прехвърлена определена компетентност за вземане на решения по чл. 28, ал. 2, във връзка с чл. 34 и 38 от ЗДОИ, за предоставяне или отказ от предоставяне на достъп до обществена информация. Налице е делегирано правомощие с писмена заповед - т. е. прехвърлено е както правото, така и задължението да се изпълни една функция на министъра на друг орган - на главния С. на М..

Във връзка с изложеното съдът намира, че Главният С. на МИЕТ е компетентен да издава решения за предоставяне или отказ от предоставяне на обществена информация. От оспорената заповед е видно, че е отказан достъп до обществена информация до Протокол на приемателна комисия от 28.10.1977 г. и Протокол на приемателна комисия от 11.10.1979 г. одобрени от Министерство на външната търговия, заедно с екзекутивната документация, приложена към тях и Заповед № 25 от 30.11.1990 г. на министъра на търговията и услугите, заедно с приложения от 1 до 50, с която е преобразувана ДФ „Мототехника” в държавни фирми, защото те не се съхраняват в архива на МИЕТ. Съдът намира, че заповедта в тази ѝ част не подлежи на оспорване, защото не представлява отказ по смисъла на чл. 28, ал. 2 от ЗДОИ. Съгласно чл. 33 от ЗДОИ, когато органът не разполага с исканата информация и няма данни за нейното местонахождение, в 14-дневен срок уведомява за това заявителя. В настоящия казус оспорената заповед във визираната част, съставлява

именно уведомление по смисъла на цитираната законова разпоредба. При положение, че такава информация не е създавана, за Главния С. на МИЕТ не съществува задължение да постанови решение по чл. 28, ал. 2 от ЗДОИ, т. е. не е налице отказ да се предоставят исканите документи. Уведомяването по чл. 33 от ЗДОИ не е административен акт и затова подадената срещу него жалба е процесуално недопустима и следва да се остави без разглеждане, поради липса на правен интерес от търсената съдебна защита. В този смисъл е практиката на ВАС /Решение № 12543 от 26.10.2009 г. на ВАС по административно дело № 1337/2009 г., III отделение, Решение № 103 от 5.01.2006 г. на ВАС по административно дело № 5062/2005 г., V отделение и др./. Неоснователно е позоваването на чл. 32 от ЗДОИ. Задължението за препращане на искането възниква за органа само когато той знае местонахождението на обществената информация. В разглеждания случай по преписката няма доказателства, от които да е видно, че в МИЕТ има данни, за това къде се съхраняват визираните от жалбоподателя в т. 1 и т. 2 от заявлението документи.

По отношение на отказа да се предоставят посочените в т. 3, т. 4 и т. 5 документи, съдът намира, че същият е незаконосъобразен. За да постанови административен акт, Главния С. на МИЕТ е приел, че са налице предпоставките по чл. 37, ал. 1, т. 2 от ЗДОИ, т.е. че достъпът засяга интересите на трето лице Н П 3 и няма негово изрично писмено съгласие за предоставяне на исканата обществена информация.

В свое решение № 1753 от 04.02.2011 г. административно дело № 3440/2010 г., ВАС, Пето отделение, посочва че разпоредбите на ЗДОИ уреждат обществените отношения, свързани с правото на достъп до обществена информация. При анализа на законовите разпоредби досежно реализацията на тези отношения се налага изводът, че задълженият субект по чл. 3 от същия закон дължи мотивирано писмено произнасяне. Този извод се потвърждава от изричните разпоредби на чл. 28, ал. 2 - изискваща писмено уведомяване на заявителя за взетото решение, чл. 38 и чл. 39 - въвеждащи изисквания за форма и съдържание на административното решение, връчване на решението за отказ за предоставяне достъп до обществена информация. Налице е законов императив за мотивирано писмено произнасяне по заявлението, включително и при отказ.

В разглеждания случай административният орган не е посочил защо съгласието на трето лице, следва да бъде въздигнато като предварителна предпоставка за получаване на достъп до исканите от „Б.” О. документи. От нито един от приетите като доказателства документи не става ясно какви интереси на Н 3, определен като собственик на автосервиз „Дружба” ще бъдат засегнати, ако жалбоподателят се снабди с тях. Отказвайки искания административен акт, посочвайки само бланкетно, че е налице изрично писмено несъгласие – писмо вх. № 94-В-108/30.08.2010 г., Главният С. на МИЕТ е лишил издадената заповед от мотиви. Административният акт, следва да отговаря на отговаря на изискванията, очертаващи законовия му статут. Тези изисквания са регламентирани в разпоредбата на чл. 59, ал. 2 от АПК, като неизпълнението им съставлява основание за отмяна. В разглеждания случай не е спазено общото изискване за излагане на точни и ясни мотиви. Съгласно императивната разпоредба на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, административният акт е необходимо да съдържа фактическите основания за издаването му. Това са конкретните факти, въз основа, на които органът упражнява предоставената му компетентност. На базата на изложените в акта мотиви ще се извърши съдебната проверка за законосъобразността му. В разглеждания случай, съдът не може да прецени, доколко

визираните в заявлението на „Б.” О. документи ще засегнат интересите на Н З. Нарушеното изискване за форма на акта е абсолютно основание за отмяната му, защото предполага липса на юридически факт, който да породи упражненото от органа публично субективно право.

Дори да се приеме, че наистина посредством достъпа биха се засегнали интересите на трето лице, за органа съществува не само възможност, но и задължение по силата на императивната норма на чл. 37, ал. 2 от ЗДОИ да предостави частичен достъп само до онази част от информацията, достъпът до която не е ограничен. В случай, че не са налице предпоставките и за това, органът отново е длъжен да изложи мотиви и в тази насока.

По изложените съображения, съдът намира, че постановеният отказ е издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма, но в противоречие с материално-правни разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде отменен, а делото да се върне като преписка на Главния С. на МИЕТ за издаване на решение, чрез което да се предостави исканата в т. 3, т. 4 и т. 5 от заявлението на „Б.” О. информация или да се постанови мотивиран отказ.

С оглед изхода на делото, по отношение на направените разноси, предвид на факта, че оспорваният е поискал такива, на същият следва да се присъдят направените във връзка с оспорването разходи.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2, чл. 173, ал. 2, пр. 2 и чл. 174 от АПК, **Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,**

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на „Б.” О. от гр. Л, област П Заповед № РД-16-1022/03.09.2010 г. на Главния С. на М. на И. Е. и Т. /МИЕТ/, в частта, с която на оспорвания е отказан достъп до обществена информация, посочена в т. 3, т. 4 и т. 5 от заявление вх. № 94-B-108/17.08.2010 г., касаещо предоставяне на копия /хартиен носител/ от следните документи: Заповед № РД-21-15 от 05.02.1993 г. на министъра на търговията, Заповед № РД-21-118 от 06.07.1993 г. на министъра на търговията и Конкурсната документация и договора за продажба чрез конкурс на автосервиз „Дружба”, обособена част от имуществото на ДФ „Дружба – авто”, гр. С..

ВРЪЩА ДЕЛОТО като преписка на Главния С. на МИЕТ за произнасяне по заявление вх. № 94-B-108/17.08.2010 г. на „Б.” О., при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОПРЕДЕЛЯ 14 ДНЕВЕН СРОК за произнасяне.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на „Б.” О. от гр. Л, област П срещу Заповед № РД-16-1022/03.09.2010 г. на Главния С. на М. на И. Е. и Т. /МИЕТ/, в частта, с която оспорвания е поискал достъп до обществена информация, посочена в т. 1 и т. 2 от заявление вх. № 94-B-108/17.08.2010 г., касаещо предоставяне на копия /хартиен носител/ от следните документи: Протокол на приемателна комисия от 28.10.1977 г. и Протокол на приемателна комисия от 11.10.1979 г. одобрени от Министерство на външната търговия, заедно с ексекутивната документация, приложена към тях и Заповед № 25 от 30.11.1990 г. на министъра на търговията и услугите, заедно с приложения от 1 до 50, с която е преобразувана ДФ „Мототехника” в държавни фирми.

ПРЕКРАТЯВА административно дело № 7704 по описа на АССГ за 2010 г. в тази му част.

ОСЪЖДА М. на И. Е. и Т. на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, да заплати на „Б.” О., със седалище и адрес на управление: гр. Л 5900, ул. „А шосе” № 1 сумата от 50 /петдесет/ лева - внесена държавна такса.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република Б.